

Izhaja
na pol poli
vsak četver-
tek.

SLOVENSKA BČELA.

Velja na leto
2 fl. 24 kr.
in po pošti
3 fl. sr.

Odgovorni vrednik: **Ant. Janežič.**

Št. 20.

V četrtek 19. maja 1853.

IV. leto.

S o t r p i n k a.

Tudi tebe tu dobim
Ljuba, dobra tica,
Moja sotrpnica;
Ti trpiš in jaz trpim.
Ulta, kak je to hudó,
Biti tu zaprti
V próstosti zatrti,
Zunaj je pa tak lepó.
Druge tice létajo
Si veselje déljajo,
Al ti nič ni to
Sničica, hudó?
„Činčararara,
Žalostna je ta.
Cicicicici
Ah kak to boli!
Cici fúj cifúj
Slednji dan je hújž

Cici gegege
Vse brez upa je!“
Grem po kamen dol na dvor,
In ga v okno trešim,
Snico ječe rošim,
Ji preženem srca mor.
Činčararara,
Rádostna je ta!
Cicicicici,
Nič več ne boli!
Cici fúj cifúj,
Zlo j' odleglo kúj!
Cici gegege
Reši sebe se!
Sej bi rešil pač se rad,
Rad bi našel kamen,
Ki bi storil amen
Bolu mojemu enkrat.

M. Valjavec.

Prigodbe na poti.

Zivko je ravno svoje šole dokončal, ali kakor pravijo, izšolal. To se toliko hoče reči, kakor: on je vedel od vsake reči nekaj, od vsega pa nič. Je znal svoje učeníke po imenu imenovati, njih slabosti oponašati, in je tako mislil, da je učenost z žlico zajemal in se je najedel. Bil je lahkomišljen mladeneč, kakor jih je več. Včasí je imel dobro voljo, vendar se je pustil voditi in napeljevati h dobremu ali slabemu, kakor se je le pripetilo. Njegovi starši so bili sila premožni in dobrega stanu, zato so tudi želeli svojega sina dobro preskerbeti in že dvajset let starega oženiti. Gledali so tedaj po kakšni nevesti, da bi njemu enaka bila. Neka domača prijateljica, ktera se je v reči celega sveta mešala, odkar se svet v njene ni več mešal, je prevzela imenitno nalogo za prihodno nevesto skerbeti. Kmaló zvé za lepo, mlado in bogato deklico, Rozinko po imenu. Hitro vse opráša in se zagotovi, kakor je navadno, ter na vse strani Rozinko hvali in liči, tako da je mladi Zivko naenkrat od prevročé ljubezni do svoje prihodné neveste ves omamljen postal. Zmirom se mu sanja od zlatih gradov, in ves nalušen že prepeva pesmice od nje. Ali je bila Rozinka res taka kakor se je pravilo, se ne ve, le toliko se je za gotovo zvedilo,

da je silno bogatih starišev. To je bilo Živkotovemu očetu zadosti, da je pri volji, jo za svojega sina snubiti. Stanovala je v grajšnici ne daleč od mesta, in je bila edina posestnica celega premoženja. Živko ne more več čakati, da bi svoje ljube osebno ne vidil in ne poznal. Napravi se tedaj na pot do kje. Pred odhodom mu še skerbní oče to in uno prav živo na serce priporoče. Dragi moj Živko, mu pravijo, nikar na druge ljudi veliko ne glej, in ubogaj me, in ne hodi skozi mesto, kjer se mi neizrečeno nevarno zdi, pojdi raji po stranski poti zunaj mesta, ki tudi naravnost v Rozinkino grajšnico pelje. —

Živko vse prav lepo objubi in gre. Zvečer pride že do mesta in ostane precej pri prvi gostivnici. Celo noč se mu sanja od svoje lepe Rozinke in od prezlate prihodnosti. — Zjutraj se napravi zopet na pot. Zdaj ima dve poti pred seboj. Ena gre skozi mesto, druga ne, kakor so mu oče pravili. Sam ne ve, kje bi šel. Skozi mesto iti so mi oče branili, pravi sam pri sebi, vendar če zunaj mesta po samoti in pustoti grem, mi bo predolgočasno. Oče so že stari in takrat, ko so še oni v mesto hodili, je bilo vse drugače memo zdaj. Zdaj bi bilo pač nespametno, da bi se mesta ognoval. Tudi, če bi se mi tudi kaj pripetilo, saj nisim več otrok, saj že vem kaj je prav in kaj ne. Tako je sam s seboj govoril in je bil že skozi mestne vrata prišel — Komaj pride do prve prodajavnice, že vidi, kako je neka norčava gospa vun skočila in sem ter tje skakala in plesala. Vidi se, da je že postarna, vendar prečudno našemana. Na glavi ima po eni strani baroko, po drugem kraju pa lastne, prečudno spletene lase. Čez pas je silno zlo prešibljena, spodaj pa široka do pol ceste. Naenkrat se zasuče in stopi našemu Živkotu na pot. Zaničljivo ga pogleda, in se mu smeja pod nos.

Živko. Vi ste skoro prederzni, gospa.

Gospa. In ti si smešen, ha, ha, ha!

Živko. Kaj vidite pri meni smešnega.

Gospa. Le poglej, kako si napravljen. Ti si oblečen, kakor so ljudje že pred enim mescom bili! Jaz sim zato na svetu, da ljudem kažem in jih učim, kako da naj se oblačijo in nosijo. Ime mi je „šega“ in ne morem viditi, če se kdo po moji misli ne ravna.

Živko. Ali mar nisim dobro napravljen? Saj imam vse, kar imeti moram.

Gospa. Nikar me višej ne žali. Ali ne veš, da imajo že zdaj vsi od mesca svečana sem ravnokrogle klobuke, debele knofe, vozke hlače, in po strani urezane suknje? — Pojdi z menoj, napravila te bom, da boš, kot bi bil iz škatljice vzet.

Živko. Zahvalim, gospa, danas nimam časa.

Gospa. Precej danas moraš z mano iti. Jutri je že prepozno. Ti boš le vidil, kako se nama bo dobro godilo! Najpred te bom v najnovejša oblačila napravila, in pollej te bom peljala v vesele družine, kjer naj novejšo godbo igrajo in plešejo.

Živko. Vse to se mi neumno in nepotrebno zdi.

Gospa. Pa vendar mora to tako biti, zato ker jaz tako imeti hočem. Kar se meni prav in lepo zdi, to mora vsigdar biti in obveljati. Veliko veliko podložnikov imam, ki so mi iz serca vdaai in me zmirom radi ubogajo. Zato tudi tebe zdaj od sebe ne pustim, po nohenu viži mi ne boš všel.

Živko. Spravi se preč, norčevayka, jaz nimam nič s teboj opraviti!

Gospa. Če ti nimaš z menoj, imam pa jaz s teboj opraviti. Od zdaj naprej si moj podložnik, in nobeden te ne odpravi od mene.

Živko. O neizrečena si! poznam tvojo veliko oblast. Zato te lepo prosim, pusti me iti, rad plačam, kolikor hočeš, da bom le k svoji Rozinki naprej šel. Če hočeš dam ti nekaj časa svojega življenja, če drugače ni.

Gospa. Kaj čem li s tvojimi revnimi leti? Vendar, da jih bom svojim starejim častivcem podarila, mi jih le daj. Koliko mi jih odpišeš?

Živko. Šest let ti dam, vzemi jih!

Gospa. Naj bo kakor si rekel in pojdi svojo pot, neumni tepec! —

Živko gre hitro naprej in je vesel, da je srečno od presilne „šege“ prišel. — Ko gre enmalo naprej, že zopet zagleda neko lepo dekle, ki pri zidu sloni in ga milo jokaje pogleduje. Prosim te, blagi mladencek, ga dekle zdaj nagovori, pojdi bližej in pomagaj mi do mojega stanovanja, tako sim slaba, da brez pomoči naprej iti ne morem. Živko, ker ni bil ravno preterdega serca, žalostni deklici hitro pod pazduho seže in jo pelje naprej. Ko do stanovanja prideta, prosi dekle, da bi Živko z njo šel. Živko tega zopet ne more odreči in gre tiho, kamor ga je peljala. Gresta in prideta v prelepo izbo, vso z zlahtnimi dišavami napolnjeno. Vse okoli je prekrasno.

Dekle se razkrije, ni več žalostna in se prijazno Živkotu nasproti smehljá. Bližej k njemu stopi, ga za roko prime in ga takole nagovori: No Živko, kako ti je?

Živko. Čudim se vsega tega, kar vidim tukaj.

Dekle. Mislim, da mi boš odpustil, ker sim te enmalo, toda nedolžno, goljufala in te semkej pripeljala. Vedi, jaz te imam rada in te preserčno ljubim. Da me boš po imenu poznal ti povem, da sim tako imenovana „čutilka“ ali kakor mi naši Nemci pravijo „Sinnlichkeit.“

Po celem mestu imam svoje častitelje, ki me veliko obrajtajo. Ali hočeš, Živko, danas pri meni ostati?

Živko. Preserčna deklica, tega danas ne morem, zato ker si mi neizrečeno naprej mudi, toda jutri lahko zopet pridem.

Dekle. „Jutri“ te besede jaz nikakor ne razumim. Pri meni je vse danas, in vsaki dan imam 24 ur za veselje odločenih.

Živko. Naj grem danas; bodi zdrava, lepa deklica!

Dekle. Počasi, prijatelj; kdor je enkrat pri meni, ne pride tako naglo od mene. Ti si moj, in jaz sim tvoja —

Živko. Tega pa zopet ne, moja je Rozinka in druga nobena.

Dekle. Rozinka kje ali sem. Zdaj si v moji oblasti. Pravico imam do tebe in do tvoje mladosti.

Živko. Vem, da pri tvojemu življenju ne moreš predolzega življenja imeti: zato ti ponudim, da me boš danas spustila, nekaj svojih let. Po tej pogodbi sim se tudi pri siloviti „šegi“ odkupil.

Dekle. „Šega“ je tudi moja prijateljica, zato ti dam veljati. Koliko mi boš tedaj dal?

Živko. No, ker si tako lepa, ti dam deset let.

Dekle. Sim pri volji. Le pojdi, od koder si prišel!

Živko. Dopusti mi, prelepa deklica in prekanjena zapeljivka, da te za pripušenih deset let vendar k slovezu enkrat poljubiti smem.

Dekle. Poberi se, neumni modroslovec, zdaj je prepozno, poberi se!

Pri tih besedah odpre skrivne vratica, ga pahne, in Živko pade globoko doli v stranišče na smradljive kup gnojá, kterega je bilo dvoriše tiste hiše na vsih krajih polno, da je bilo gerdo -- (Konec sledí.)

Navade Primorskih Slovincov.

(Konec.)

d.) **Kumt** ali **botri**. Vsakteri skerbi, da si kuma izbere izmed znancov in dobrih prijatlov, posebno pa takega, ki ima kej premoženja. Bolj pa, kakor se meni zdi, cenijo kerstne kume, kakor birnske, tudi se ne prigodi lahko, da bi se kum s kumom pričkal in v razpurtii z njim živel.

e.) **Smert in pogreb**. Na Krasu pri pogrebu menda nekej pojejo, ali do sadaj mi ni bilo še mogoče take pesmice v roke dobiti. Furlani okoli Gorice tako neumno tulijo za merličem, kadar ga k pogrebu nesejo, da človek ne ve, ali bi se smejal ali jezil. V Tminskih gorah na benečanski meji se nektele krate to le zapazi: Kadar merliča iz hiše nesejo, vzame eden luč, ki je zraven mertvaškega odra gorela, in jo pod oder ali pod posteljo ali v kak kot tako verže, da vgasne, zato da, kakor pravijo, duša rajncega ne terpi, temuč se zveliča. Kadar merliča v trugo denejo, razgernejo čezanj vselej bel pert, in še le potem denejo pokrov čez. Merliča nesejo vselej bližni sosedje, in dobijo za to dobro kosilo. Za pogrebšino gredo vsi sorodniki, znanci in prijatli, ki merliča do groba spremijo. Tudi *osmine* so v navadi, to je osmi dan po pogrebu se napravi obed za vse znance in prijatle, tudi za uboge in reveže.

f.) Od **koledvanja** se vsako leto še kej sliši, ako ravno se ta navada okoli Gorice že močno zgubuje. V gorah koledvajo posebno Bovčani, ki nosijo okoli na veliki palici nekako zvezdo, ki jo vedno okoli verté in pa zraven pojejo, ter darove, ki se jim dajejo, pobirajo. Kaj pojejo, ne vem, morda pa bom še zvedil. Okoli Gorice je koledvanje tudi še kej v navadi, posebno ob sv. treh Kraljih. Dva, navadno trije možaki hodijo s žakljem ali bisago na rami od hiše do hiše, prepevajo marsikake pesmice od Jezuščeka, Marie in sv. Jožefa, ter od sv. treh Kraljev, in navadno tako le sklenejo:

Gospodar sedi v koti,

Da bi mu Bog dal to misel

Derži en tolar v roki;

Da bi ga nam pritisnul.

Ako bom kej drugih pesmic dobil, ki se o takih priložnostih prepevajo. Vam jih hočem drugi krat priobčiti.

g.) **Božič**. Tako imenujejo Goriški Slovinci tisti *panj* ali *čok*, ki ga na *sveti večer* namest navadnega zglavnika za ogenj postavijo (ta navada je menda tudi v Ipavski dolini). Okoli ognjišča sedijo okrog gospodar, gospodinja, in vsa družina, se pri ognju grejejo, orehe in lešnike tolčejo, molijo, prepevajo svete in posvetne pesmi, in si marsikej pripovedujejo; *božiču* pa ponujajo vina iz majolike, in ga z vinom polivajo. V Rovtah nad Ipavo menda ta večer v lonec ogaña vzamejo, žgejo žegnano oljko, in zraven molijo roženkranc.

V Ločniku blizo Gorice imajo nekteri še sadaj to navado, da o *Božiču* eno testo zmesijo iz vsih sort žita; to testo, ki mu *božič* pravijo, dajo potem živini vžiti. O *svetih treh Kraljih* pa sploh vsi s žegnano vodo škropijo hiše, hleve, živino in polje.

h.) **Velika noč.** V Ipavski dolini je bila dolgo stara navada, da so o veliki noči *repje* jedli, ki so mu *alleluja* pravili. Valvazor od tega obširno govori. Na *veliko noč*, kakor tudi na *sveti dan* (božič) je navada, da vsak na svojem domu ostane, in nikamor ne gre, kakor li v cerkev k službi božji; po hišah hoditi tako velike praznike imajo za greh. Kadar tisti dan pred božičem ali pred veliko nočjo berač k hiši pride, ga vsakter pod svojo streho ohrani, in ga tudi čez praznik ne izpusti iz hiše, temuč mu tako dobro postreže, kakor da bi bil ud družine. Da vsakter, če je tudi ubog, poskerbi, da si za take praznike kej boljšega napravi, je naravno, ali to je posebnega omenjenja vredno, da vsi vkupej jedo in se veselje, gospodar, gospodinja, hlapci in dekle, in berači, če so k hiši dan poprej prišli.

i.) **Kres** je pri nas povsod v navadi, in netijo ga večidel otroci, kateri se nanj že dolgo poprej veselijo, ter sej en leden poprej rožja in derv berejo, da imajo s čim kres napraviti. Kadar nastopi večer 23. junia, gredo od hiše do hiše, da si potrebnega netila preskerbē. Ko solnce zaide in tema nastopa, prižgejo kres, pa jemljejo goreče glavne, in jih vkviško mečejo; kadar je ogenj že manjši, začnejo tudi čezanj skakati. V nekterih krajih po Gorah se o kresu tudi z možlarji strelja. — Slovenci blizu Gorice imajo to vero: da se to noč copernice s *kerstniki* bojujejo. Kerstniki pa so dvanajsti bratje, to je, če je v kaki družini dvanajst bratov od enega očeta, je dvanajsti med njimi *kerstnik*. O kresu so ti kerstniki v veliki nevarnosti, ker jih copernice z rahlami in kolmi napadajo, ali prav za prav s listimi ostanki rahel in kolcov, kateri se odlomijo in v zemlji ostanejo, kadar se v jeseni rahle pobirajo in domu spravljajo. Zato da bi torej copernice ne imele orožja, s katerim bi se s kerstniki bojevale, kmetlje prav skerbno take ostanke vse iz zemlje porijejo.

k.) **Vseh Vernih duš dan** naši Slovenci pobožno molijo za svoje rajnike, in težko se kdo na ta dan na pot odpravi, ker pravijo, da ta dan duše iz vic pridejo in okoli v procesii hodijo, iz pokopališč namreč v cerkve in nazaj. Terdijo tudi nekteri, da so jih sami s svojimi očmi že vidili. Tudi pravijo, da ta dan duše v vicah nič ne terpijo, in da hodijo tudi nazaj v tiste hiše, kjer so poprej živele.

Kdor na sveti večer, na večer ob novem letu in pred sv. tremi Kralji tako daleč od hiše gre, da petelina peti ne sliši, pravijo da vse reči zvē, ki se imajo celo leto zgoditi.

Slovenska slovstvena zgodovina.

(Dalje.)

Drugi od svetih sedmih.

Dve solnci ste utonile za božjo milost Njih uton je prižgal pet krasnih zvezd na slavenskem obnebj; bili so te zvezde: *Kliment*, *Naum*, *Angelar*, *Suva* in *Gorazd*, nasledniki sv. *Cirila* in *Metodja*. Poslednjega je Metodj naslednika moravskega nadškofijstva postavil; od družih pak se ne vē, kje je njih dom. Tisti neimenovani življenjopisec priča, da so jih v Bulgarski, kjer je že Kristusova vera 885 kraljevala, prijazno sprejemali. Kako so pa marljivo v Gospodovem vinogradu delali priča blagi

spomin pri današnjih vnukih, pričajo tudi dela njihove, ki so se do nas ohranile. Bulgarska cerkev je posvetila spomin na vsih teh sedmih slovanskih apostelnov s posebnimi cerkvenimi šegami. Častno ime „sedmi-početni“ sedem svetih, so jim dali. Še dandanašnji imajo samostani na Bulgarskem imena teh sedmih mož in tudi cerkve se po njih zovejo n. pr. cerkev in samostan sv. Klimenta, sv. Nauma, sv. Gorazda i. t. d. Časti vredni *V. Grigorovič*, ki je v letu 1844 — 1845 v teh krajih potoval, pravi, da so od sv. Klimenta, Metodjevega učenca, od Soluna proti severnemu zapadu že v Ostrovi tamošnji prebivavci vedili. V Bitolji je našel v cerkvi kapelici, ki ste stare podobi sv. Klimenta in Nauma imele. V samostanih Slepcu (Slepač) na poti od Jankovec v Prilep, in v Kašlitu na Ohrijskem jezeru, je vidil podobo sv. Cirila. V samostanu sv. Nauma je vidil na strani viseti podobe vsih sedmih upodobljene. V cerkvah mest Resne in Struge je vidil obhajati cerkvene šege v čast sv. Klimenta, Nauma in Gorazda. Kakor so tamošnji prebivavci pravili, kosti sv. Gorazda v samostanu blizo arnauškega Belograda leže. V Ohridi, v eni osmih cerkvá, ki se je v 14. stoletji sozidala, še dandanašnji počivajo kosti sv. Klimenta in Nauma (morda že iz 10. ali 11. stoletja sem). Ravno tako je še tudi grobni kamen sv. Klimenta s cirilskim nadpisom tukaj viditi in prav po staro iz lesa stesana postava tega svetnika. Med rokopisi ležita tudi tukaj življenjopisa sv. Klimenta v grškem jeziku; starši je od njegovega učenca na papirji iz spočetka 15. veka, mlajši je pa grešk menej (mescoslov?) na belani iz 13. stoletja. Sicer ni na atoški gori ničesar družega od svetih sedmih zvediti mogel, izvan (razun) posebnih cerkvenih šeg. V samostanu Rilu je vidil življenjopis sv. Cirila s *panegirikom* (cerkveno slovesnostjo?) od Klimenta iz Velice na rokopisu 15. veka.

Sveti **Kliment**, vpsled naj staršega življenjopisa, se je že v svoji mladosti Naumu, Angelarju, Sava-tu in Gorazdu, Cirilu in Metodju pridružil. Ves čas od leta 862 — 885 se je mož vsega vdeležil, kar je na božjo čast in na poviksanje slovanskega rodú, tako na Moravskem, kakor v Panonii bilo. Po Metodjevi smerti, ko je očitni sovražnik Slovanov, škof Vihing staro pregaujanje zoper slovanske duhovnike v naših krajih napeljeval, je šel Kliment z Naumom in Angelarjem čez Belograd v Bulgario. Sava, Gorazd in Laurenci, so šli po družih potih tjekaj, kjer jih je vse skupaj deželni poglavar Boritakan (to je kan, poglavar Borita) prijazno sprejel in jih k caru Borisu poslal. Ta je zročil skerb za Angelarja velikašu Časlavu, ki je Klimentu in Naumu gostoljubno hišo pri Ehaću odperl, kjer se je tudi on kerščanstva učil. Čez nekaj let je ločil car Boris, s kerstnim imenom Mihael, od svoje države jugo-zapadni del, Kutmicivica imenovan, in postavi Klimenta deželnega aposteljna tjekaj, (Kutmicivica je dandanašnje del sedanje Albanie in Makedonie, od Vardarja in Skopja do Valone, od akrokeravuskega planinja do Kosturja in Vidona). V kratkem je imel Kliment 3500 učencev, s kterimi je vso deželo z duhovniki preskerbel. Med tim časom, ko je v Ohridi bil, je postavil Kliment v tem mestu samostan (v čast sv. Panklejmona) in še eno drugo cerkev, ki je pozneji nadškofijska prvostolnica (metropola) postala. Tedaj so bile že za njegovega časa v Ohridi tri cerkve, škofijska in dve manjši od njega postavljene. (Dalje sledi.)

Dvor in gospodarjenje Dragotina Velicega.

(Dalje.)

Mnogo se jih je že čudilo, zakaj da se je Dragotin tako pri čišlih za obdelovanje in oskerbljevanje svojih posestev pečal, da je celó jajca šteti veljeval. Toda tem gotovo ni znano, da so bili dohodki, ktere je Dragotin od jajc dobival, tako obilni, kot je dandanašnji davek, zavolj kterega se po nekterih deželah kralji z ministri in ljudski poslanci v svojih zborih cele dni pulijo. Veliko število in razumno oskerbljevanje kraljevih posestev je storilo, da je dvor vsem svojim potrebam z lastnimi pridelki zadostil. Sirovi pridelki so se umetno izdelovali; volna je bila precej domá spredena, stkana in v oblačila podelana, tako da se je kmetia in obertnia ob enem na kraljevem dvoru našla. Kralj je bil tako rekoč prvi kmetovavec, prvi obertnik in prvi kupec v celem kraljestvu. Če tem dohodkom še colnino, odrajtvila odvisnih narodov, prostovoljna pa po navadi tako rekoč vterjena darila podložnih knezov in še nektere nam neznane davke, ki so bili iz rimskih navad ostali, prištejemo, vidimo bogastvo, ki je popolnoma zadostilo, moč in svetlobo kraljestva ohraniti.

Dragotinovi prededi so v pohlevnih pa prijetnih staniščih teh gradov po deželi zdaj tu zdaj tam rajši prebivali, kakor v mestih. Jeseni, ko je bilo po polji vse pospravljeno, so se tukaj razveseljevali z bojem; s preganjanjem namreč in pobijanjem divjih zveri, kterih je takrat po nemških leseh vse mergolelo. Tudi Dragotin je v začetku svojega vladovanja iz enega gradu na drugega hodil in pozimi zdaj na tem zdaj na unem koncu kraljestva ostajal. Stari letopisi nikoli ne opuščajo povedati, kje je s svojo družino božič in velikonoč praznoval. V začetku je veči del na lastnih rodovinskih grajščinah v Nizkozemeljskem stanoval, če ga le državna opravila niso prisilila, se kam drugam preseliti. Pozneje se je na gornjem Renu v Ingeljahjmu in v Vormsu zaderževal; poslednjič pa so ga prijetnosti Ahna privabile, tukaj stanovitno ostati. Kadar se je selil, ga je vselej družina s celim kraljevim dvorom spremljala. Okolice, po kterih je popotoval, so ga mogle z vsem preskerbeti; naj bolj pogosto je pa višim duhovnom drago čast skazoval, se k njim povabiti. Dragotin je bil vender za toje dober, da ni nikogar prepogosto obiskal; če se pa koga ravno ni mogel ogniti, mu je škodo, ktere je roj njegovih spremljavcov dokaj storil, povernil. Kakor truma kobilic so planili na hišo ter gotovo vse do čistega pojedli, kar koli je bilo v njej. Šent—Galski minih nam tole prigodbo pripoveduje: Drago tinje pri svojih selitvah večkrat ostal pri nekem škofu, ki je ravno v tacem kraju stanoval, da se ga nikakor ni mogel ogniti. Bil je vselej prav dobro sprejet. Nekega dne kralj spet prav nenadoma pride. Škof urno ukaže vse pospraviti ter gre neprijetnim gostem z nevoljo naprot. Kralj pohvali škofa, da je tako skerbno za njegov prihod vse vrediti in pospraviti dal. Škof pa mu z vidno nevoljo odgovori, da se v resnici povsod, kamor kralj s svojimi spremljavci pride, gotovo vse do golih sten pospravi. Dragotin je vidil, da škof resnico govori; in namesto zamere dobi škof prijazen odgovor, da bo kralj že skušal spet napolniti, kar je spraznil. In res je škofu precej grajščino podaril, da je bil odslej v stanu, kralja brez lastne škode večkrat pogostiti.

(Konec sledi.)

Različne drobtince.

* G. Dr. *Springer*, profesor krasoslovja v Bonnu, dela na obširnejšem delu o *starej češki umetnosti in o čeških miniaturah*.

* Dne 28. aprila je zamerl v Berolinu slavni nemški pesnik *Ludvik Tieck* v 80. letu svoje starosti.

* Znani veliki slovar poljski *Bogumila Lindea* bo v Lvovu s pomočjo g. *Džedušickiga* in zgodovinarja *Avgusta Belovskega* novič izdan.

* G. *Juri Petković* v Pragi je preložil *Stolisto rožo Čelakovskega* do serbsčine in misli svojo prestavo *serbske matici* poslati.

* *Akademia krasnih umetnosti* v Varšavi, od samega cara založena, se še letos odpre.

* V Petrogradu je obhajal te dni carsko-ruski minister javnega uka, gr. *Uvarov* 50 letni jubileum svoje javne službe.

* Kapelni mojster g. *Souppé* je posvetil svojo poleg jugoslavenskih napevov zloženo overturo svitl. knezu *Danilu*. Te dni pride pri Glöglu na svitlo.

* Dr. *Andrej Radlinski* je zastran daljšega izdavanja različnih svojih spisov z znanim knjigarjem *Tauchnitzem* v Lipnici v zavezo stopil.

* *Angliško bibliško društvo* je minulega leta 1,091,600 gld. sr. prejelo in 1,168,794 izlizov celega sv. pisma in novega zakona izdalo.

* Presvitli g. minister *Thun* je bil od *gospodarskega društva* v Moravi za uda zgodovinsko-statističnega oddela izvoljen.

Slovstvo Česko: Ravno je izšel 2. zv. *Rittersbergovih zbranih spisov* in 8 zv. *gledališne biblioteke*, ki *Vezení* od *Benedixa* obsega. — *Živa* za m. maj zapopada izverstne sestavke: človek a priroda. — *Laštovka*, — *Rozmluva o rústu bylin*, — *O kaméném a hnédém uhli* — *Cesta do Banatu* in nekaj drobtinc.

G. A. *Frič* oglašuje, da se je izdavanje njegovega velicega dela s podobami *Prirodopis evropejskega ptičstva* že začelo. — Poslednji zvezek *Stöckhartove kemije* od *Kodyma* je že izšel. Cena vsih 3 zvezkov je 2 fl. 15 kr. sr. — V tisku se nahaja česki spis o *pravu dedičnem* od prof. *V. Grünwolda*.

Smésnice.

Po veliki bitvi so se mogli merliči na bojišči pokopati. K temu delu so kmete iz okoličice prisilili. Enega so za družim v veliko jamo pometali. Ko je kmet ravno zopet enega vanjo vreči hotel, merlič slabim glasom spregovori: Jest nič merlev — jest še živ!^o — E! odgovori kmet, to je prazen zgovor, *kej tacega bi sleherin lahko rekel* — in ga v jamo zavalí.

Mož, ki je veliko kmetijo imel, je sklenil se oženiti. Njegovi prijalli so mu več deklic pripeljali, ki mu niso dopadle. Posebno si je pa veliko oskerbnik prizadeval, mu svojo stričino priporočiti. »Vidite ljubi prijatelj« mu tudi med drugim to reče: »boljši žene bi pač ne mogli dobiti. Vi si voščíte ženo dobiti, ki dobro kmetvati zna, in *moja Lizika* je med živino zrastle.

O pomladi pride kmet v hlev in je hotel svojega konja opraviti, da bi šel orat ž njim, ali kljusa je cerknjena na lleh ležala. — »Se ve da,« reče kmet — »tako je pač dobro konj biti, vso zimo ni ničesar delala kakor jedla, in na pomlad, ko je treba na polje, pa cerkne.«